

Hãy nhìn về Quê Hương

Hãy nhìn về nơi Quê Hương Tổ Quốc

Ta tự hỏi mình đã thấy những gì ?

Phố phường nhộn nhịp chen chúc chân đi,
Bức tranh đó phần vinh hay giả tạo ?

Những vết sẹo cời thành thơi đi dạo,
Dưới dáng điệu áo gấm trở về quê,
Đã quên đi tất cả bao lời thề,
Dẹp tan Cộng sản ta mới về lại.

Những tỉ phú hãnh diện trong xế hộp,
Gặp thời thế cuộc sống đưa lên cao,
Tay xách cặp đàn em mở cửa vào,
Ngài chủ tịch khai mạc buổi đại hội.

Tên cán ngũ giờ đây chẳng cần vội,
Nghênh ngang đâu còn chui rúc như xưa
Mỹ cút ngụy nhào nhắc lại là thừa,
Đời đổi mới chỉ còn tiền và gái.

Bao thiếu nữ vì nghèo quên e ngại
Lên tình cho ngoại nhân ngắm khỏa thân,

Lấy chồng nước ngoài mong đợi bao lần,
Thoát nhục khổ dưới tà quyền Cộng sản.

Phi trường dòng thanh niên chờ thỏa mãn,
Ra ngoại quốc sẽ là một công nhân,
Lương dành dụm giúp gia đình một phần,
Gửi về thân nhân qua cơn nghèo đói.

Nhìn cụ già không có gì phấn khởi,
Lặng ngồi góc phố với vài bó rau,
Người qua lại không ai hỏi một câu,
Chiều xuống dăm mớ rau đã khô héo.

Nhưng em thơ vui tất cả tuổi trẻ,
Cúi lom khom trên đống rác hôi tanh,
Tay chân mỗi cũng cố làm cho nhanh,
Mong tối nay đủ bát cơm với mẹ.

Chiều tối dần anh đạp xe lặng lẽ,
Sớm trở về vợ đợi và con mong,
Có đủ tiền mua gạo ngày mai không?
Hay thẳng bé đi học nhịn quà sáng.

Nhiều thanh niên đang say sưa chói sáng,
Tự hỏi mình rồi đời sẽ ra sao ?
Tương lai đến bình thản vẫy tay chào,
Chúng là những kẻ tà quyền đào tạo.

Hãy nhìn về nơi Quê Hương Tổ Quốc,
Bao thảm trạng đang diễn ra hàng ngày,
Kẻ dư thừa người nghèo đói đắng cay,
Đó là bức tranh tà cộng tô vẽ !!!

Đình văn Tiến Hùng

***Tài liệu tham khảo thêm :**

Tình trạng đói nghèo ở Việt Nam hiện nay

Chính phủ Việt Nam đã từng được ca ngợi là một câu chuyện thành công toàn cầu trong việc giải quyết đại dịch vào năm 2020. Vào lúc các quốc gia trên thế giới thương khóc những người chết vì đại dịch, và áp đặt các lệnh cấm vận trên toàn quốc, thì có vẻ như chính phủ Việt Nam đã ngăn chặn vi-rút bằng cách dựa vào các biện pháp kiểm dịch nghiêm ngặt, truy vết những người nhiễm bệnh và cô lập các địa phương.

Tính đến đầu tháng năm nay, Việt Nam chỉ ghi nhận dưới 4.000 ca nhiễm và 35 ca tử vong. Nhưng giờ đây, mọi thứ đã thay đổi, biến thể Delta đang gây náo loạn tại TPHCM và các tỉnh lân cận. Trong tháng qua, cả quốc gia ghi nhận có đến 299.429 trường hợp mắc mới và 9.758 trường hợp tử vong. Ở thành phố Hồ Chí Minh, số trường hợp tử vong chiếm 4,2% số trường hợp được ghi nhận; Hơn 200 người chết và 5.000 trường hợp mới được báo cáo hàng ngày trong thành phố. Tỉnh lân cận Bình Dương cũng có con số tương tự.

Khi các quy định hạn chế nghiêm ngặt hơn được áp dụng kể từ đầu tháng sáu, người nghèo là những người bị ảnh hưởng nặng nề nhất. Các nhà máy và nơi buôn bán đã được lệnh phải đóng cửa và kéo theo hàng ngàn người mất việc. Tài xế taxi, người bán hàng rong, công nhân nhà máy và công nhân xây dựng... vốn đã cận kề mức nghèo khổ, nay lại không thể kiếm ra đồng nào trong nhiều tháng. Hơn nữa, họ lại bị mắc kẹt trong những khu nhà ở chật chội và đông đúc ở các điểm lây nhiễm COVID bùng phát.

Số liệu thống kê chính thức cho biết, chỉ riêng tại Tp Hồ Chí Minh đã có 3-4 triệu người rơi vào tình trạng khó khăn về tài chính do đại dịch.

Các tổ chức xã hội dân sự ở thành phố đang bị ngập lụt với hàng chục ngàn lời xin trợ giúp thực phẩm mỗi ngày, mà không thể nào đáp ứng đủ nhu cầu. Food Bank

Vietnam, một doanh nghiệp xã hội do Nguyễn Tuấn Khôi, người cũng có công việc kinh doanh riêng, đang hỗ trợ 10.000 người mỗi ngày. Trang web và các kênh truyền thông xã hội của tổ chức này xác nhận họ nhận được yêu cầu nhiều gấp đôi hoặc gấp ba lần khả năng của mình.

Dân Đói khổ qua con số kêu cứu tăng vọt trong hai tuần qua

Các con số kêu cứu mới bắt đầu tăng vào tháng trước, nhưng giờ thì đã tăng vọt trong hai tuần qua. Khôi nói: *“Đại dịch này đã ảnh hưởng đến khả năng phục hồi của mọi người. Việc phong tỏa hoàn toàn đã khiến nguồn cung cấp thực phẩm bị gián đoạn. Chúng tôi và các tổ chức từ thiện khác đang gặp khó khăn trong việc tiếp cận những người cần sự giúp đỡ. Nhu cầu hiện nay là rất lớn ”*.

Trong 20 năm làm từ thiện, Khôi chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này. Anh nói: *“Người Việt Nam đã trải qua những ngày khó khăn nhất trong vài tuần qua. Tôi chưa bao giờ thấy số lượng người chết và mất mát như vậy, điều mà tôi nghĩ là không thể nào lại có thể vậy được. Trước đại dịch, chúng ta có đói và nghèo, nhưng ít ra lương thực vẫn dễ dàng cho nhiều người. Tôi sinh ra sau chiến tranh, vì vậy những khó khăn xung quanh cái chết và cái đói là điều chúng tôi chỉ nghe kể và đọc trong sách. Giờ tôi mới hiểu được thế nào là khôn khó ”*.

Người dân nhận gạo từ máy ATM gạo trong đại dịch COVID-19 ở TPHCM hôm 11/4/2020. Reuters

Saigon Children, nơi giúp đỡ những thanh thiếu niên có hoàn cảnh khó khăn được học hành và đi làm, cũng bị cuốn vào việc cứu trợ cho đại dịch. Damien Roberts, Giám đốc tổ chức từ thiện, nói: *“Thông thường, chúng tôi đang xây dựng trường học, thực hiện những nhu cầu đặc biệt. Bây giờ 90% công việc của chúng tôi là cứu trợ COVID. Đói khổ đang lan rộng vào lúc này”*.

“Tôi không biết rõ con số cần giúp là bao nhiêu nhưng chỉ trong tám tuần qua, chúng tôi đã giúp 16.000 người, nhưng cảm thấy như mình chưa làm được gì cả.”

Các ứng dụng trên điện thoại như Zalo và SOSmap.net, mỗi ứng dụng hàng ngày đưa tin ở thành phố có đến hàng chục nghìn người kêu cứu trên toàn thành phố.

Chính quyền thành phố nói rằng đến ngày 26 tháng 8, đã cung cấp hỗ trợ bao gồm 1,2-1,5 triệu đồng (khoảng 50 USD) và một túi thực phẩm thiết yếu cho hơn 1,2 triệu người gặp khó khăn. Nghe nói họ đang đề xuất chi thêm 9,2 tỷ đồng để hỗ trợ người dân bị phong tỏa.

Song song với nạn đói là hệ thống y tế trở nên quá tải. Các bệnh viện đang thiếu nhân sự, không đủ thuốc men, việc cung cấp ô-xy chỉ cầm chừng. Các phương tiện

truyền thông xã hội tràn ngập những câu chuyện về những người kêu cứu mà không được giúp đỡ, cũng như những hình ảnh và video đáng lo ngại về những người xếp hàng vào lò hỏa táng và những người nằm gục trên đường phố.

Bác sĩ Trần Hoàng Đăng Khoa, bác sĩ hồi sức tích cực của một bệnh viện điều trị những ca Covid nặng nhất, phụ trách 14 bệnh nhân trong mỗi ca và nói ông đã kiệt sức. Ông Khoa kể rằng 700 giường luôn kín chỗ, mỗi ngày lại có thêm nhiều ca; Một nửa trong số những người mà anh ta tiếp nhận là không qua khỏi.

Bác sĩ nói: *“Hệ thống y tế của chúng tôi không được chuẩn bị cho điều này và nguy hơn là chúng tôi còn chưa đạt đến đỉnh dịch. Chúng tôi thiếu mọi thứ – nhân viên, thuốc men và máy thở – nhưng tôi biết đổ lỗi cho ai bây giờ”*.

Tình hình hiện tại, cũng phản ánh sự chậm trễ đối với chương trình tiêm chủng toàn dân của Việt Nam. Theo Tiến sĩ Nguyễn Thu Anh, một chuyên gia y tế công cộng của Viện Nghiên cứu Y khoa Woolcock tại Hà Nội thì *“Tỷ lệ chấp nhận vắc xin cao,”* cô nói, *“nhưng chúng tôi không có đủ vắc-xin được cung cấp trong nước. Bất kể cam kết từ các nhà cung cấp vắc xin, cũng như chương trình COVAX, số lượng vắc xin đến với người dân, thực tế thấp hơn so với dự kiến”*.

Theo Bộ Y tế, tính đến ngày 1/9, Việt Nam đã xuất ra 20 triệu liều vắc xin COVID-19. Nhưng chỉ 3,6% dân số 75 triệu người trưởng thành nhận được hai mũi tiêm. Tại Thành phố Hồ Chí Minh, với dân số ước tính từ 10 đến 13 triệu, 5,8 triệu người trưởng thành đã tiêm mũi đầu tiên và 337.134 người đã tiêm cả hai mũi. Chương trình tiêm chủng đang bị trì trệ bởi bộ máy hành chính công kênh, dẫn đến sự chậm trễ, theo một tuyên bố từ Bộ vào tháng Sáu.

Các nỗ lực đang tập trung vào Thành phố Hồ Chí Minh, nhưng bác sĩ Thu Anh nói, vi-rút đã lây lan vượt dự tính. *“Vấn đề là chúng tôi đang cố gắng phân bổ vắc-xin cho TP.HCM. Số lượng phân bổ cho các tỉnh khác là khá ít, vì vậy đó lại là một thách thức khác nữa”*.

Bên ngoài các thành phố lớn, việc cung cấp dịch vụ chăm sóc sức khỏe và cơ sở hạ tầng còn tồi tệ hơn nhiều. Các bác sĩ cũng như giới chuyên gia đang lo sợ ảnh hưởng của COVID đối với các cộng đồng ở đó.

Trong căn phòng 15 mét vuông ở Thành phố Hồ Chí Minh, cô Hảo cùng chồng và con trai 8 tuổi của cô đang mắc kẹt trong một tòa nhà, cùng hàng trăm công nhân nhà máy khác. Cô Hảo đang tuyệt vọng chờ đợi để được trở lại làm việc. Kỳ học mới sắp bắt đầu trực tuyến, nhưng cô không có máy tính, và vì vậy hiện tại, việc học của con trai cô ấy sẽ phải lùi lại.

“Tôi không biết nghĩ sao nữa về việc học của con trai tôi ngay bây giờ”, cô nói.

“Tôi còn phải lo lắng về việc kiếm bữa ăn tiếp theo của cả gia đình, và tiền thuê nhà tháng này”.

Bên kia thị trấn, Nguyễn Lâm Ngọc Trúc, 21 tuổi, cũng nói mình cần kiếm tiền trở lại. Cô sống trong một khu ổ chuột bên bờ sông cùng với 30-40 gia đình khác. Cô bán hàng rong cho sinh viên nhưng không làm gì ra tiền từ tháng sáu. Ba mẹ và anh trai của cô ấy cũng mất việc. Họ sống sót lâu này nhờ gạo và mì gói được phát từ các tổ chức từ thiện và hàng xóm.

Trong khu vực lân cận của cô Trúc sống, hàng xóm cũng là một trong cộng đồng di cư khổng lồ của thành phố. Nhiều người trong số họ không có giấy tờ gì và do đó không được quản lý, và cũng vô hình đối với chính quyền trong danh sách cứu trợ. Cô Trúc nói: *“Chính phủ nên giữ lời hứa khi họ nói rằng sẽ hỗ trợ mọi người. Họ nên đưa thức ăn đến cho mọi người. Không ai nói cho chúng tôi biết khi nào thì mình được cứu giúp”.*

RFA - Tổng hợp theo Guardian
(Tên của những nhân vật trong bài đã được thay đổi)

•